

MIKELLE 1004

There Is A Ghost In My House !

ဇာတ်ကောင်မိတ်ဆက်

စဝ်ခွန်နောင်

ယောကျာ်းနှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းဟာ တားမြစ်ထားတာမို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့ လား ? ကျွန်တော့်ရဲ့ စွဲလမ်းခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် ဒီနေရာမှာ ပိတ်မိနေပေမဲ့ ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် သူကျွန်တော့်ဆီ ပြန်လာမှာ ပဲမို့ ကျွန်တော် ဒီနေရာက စောင့်နေမယ်။

စိုင်းစစ်သော်တာ

သူက ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေပါစေ ကျွန်တော် သူ့ကိုချစ်တယ်။ သူ့ကြောင့် အရာအားလုံး ဆုံးရှုံးရပါစေ ... သူက ကျွန်တော့်ဘဝ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သေချာပါတယ်။ ဘဝတွေ ဘယ်လို ပြောင်းပါစေ ... ကျွန်တော် သူ့ကိုပဲ ချစ်မိဦးမယ် ဆိုတာ။

ကြည်သာ (စိုင်းစစ် အတိတ်ဘဝ)

မဖြစ်သင့်မှန်း သိခဲ့ပေမဲ့ ချစ်ခဲ့မိတဲ့ အချစ်တစ်ခုအတွက် တစ်ခါ လောက်တော့ သတ္တိရှိပါရစေ ... ကျွန်တော့် အသက်ဆုံးရှုံးရမှာ ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး။ သခင်လေးကို ချစ်ခွင့်မရတော့မှာ ပဲ ကျွန်တော် ကြောက်တယ်။

ရှင်အချစ်ကြောင့် ကျွန်မ ဘဝကို ပျက်စီးစေခဲ့သလို ရှင်အချစ်ကို လည်း ကျွန်မ ဖျက်ဆီးပြမယ်။ ရှင်တို့ ကို မုန်းတယ်။

စိုင်းတေဇာအောင်

အချစ်ဆိုတာ ကစားစရာတစ်ခုလို သဘောထားခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ကို diary တစ်အုပ်က ပြောင်းလဲစေခဲ့တယ်ဆို ယုံကြလားဗျာ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ပဲ ကျွန်တော့်အမြင်ကို dairy တစ်အုပ်က ပြောင်းလဲစေခဲ့တယ်ဗျ။"ဆုတောင်းတိုင်သာ ပြည့်ရမယ်ဆို သူတို့ ကို ပေါင်းဖက်ပေးနိုင်တဲ့ သူ ဖြစ်ရပါစေ"

ဤဇာတ်လမ်းပါ အကြောင်းအရာများ သည် ။ စာရေးသူ၏ အတွေးစိတ်ကူး သက်သက်သာ ဖြစ်ပါသောကြောင့် မည်သည့် သမိုင်းကြောင်း မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်မျှ မပတ်သက်ပါကြောင်း အသိပေးအပ်ပါသည် ။ မနှစ်သက်စရာ အမှားတစ်စုံတစ်ရာများ ပါခဲ့ပါလျှင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါရန် တောင်းဆိုအပ်ပါသည် ။

Diary

"ရှင် သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဆိုတဲ့ ရှင်ချစ်သူကြောင့် ကျွန်မဘဝကို ရှင်ပျက်စီးစေခဲ့တယ်။ တကယ်ဆို အစ်ကိုတော် သူ့ကို သိပ်ချစ်ရင် သူ့နောက်လိုက်သွားသင့်တယ် မဟုတ်လား ... ဒါကြောင့် ကျွန်မက အစ်ကိုတော့်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်"

စကားအဆုံးမှာ သူ့နှလုံးသားဆီသို့ ချွန်ထက်သော ဓားက ထုတ်ချင်း ပေါက်သွားခဲ့ပြီး ပျို့တက်လာသော သွေးတွေကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သူ့ပါးစပ်ကနေ စီးကျလာခဲ့သည် ။

တဖြည်းဖြည်း သူခြေထောက်တွေ ပြိုကျလာကာ မြေပြင်ပေါ် ပစ်လဲ
ကျသွားပေမဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ တော့ အပြီးတွေက တောက်ပနေခဲ့သည်။ ။

*ငယ် နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်မင်းကို တွေ့ရတော့မယ်။ *

~~~~~

နှစ်ပေါင်း (၇၀) ကြာပြီးနောက် ... ..

(၂၀.၂. ၂၀၂၀)

"ဟိတ်ကောင်တွေ ဒီနေရာပဲ"

"ဟင် ဒီနေရာက တော်တော်ဟောင်းနေတဲ့ ပုံပဲ ... ငါတို့ နေလို့ ရော
အဆင်ပြေပါ့မလား"

"ဟာကွာ အထဲမှာ လိုက်ကြည့်စမ်းပါ မင်းအံ့ဩသွားလိမ့်မယ်"

တေဇ ပြောရင်း ခြုံပြင်ကနေ ဟွန်းတီးလိုက်သည်။ ။

"တီ တီ"

"တီ တီ"

"ဟေ့ကောင် မင်းဟာက လူရှိတာကော သေချာရဲ့ လားကွာ"

မင်းဆက် စိတ်မရှည်စွာ ပြောလိုက်သည်။ ။

"တီ တီ"

တတိယအကြိမ် တီးလိုက်မှ ကောင်လေးတစ်ယောက် ပြေးထွက်
လာပြီး မေးလေသည်။ ။

"ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲဗျ"

"ငါက ဒေါ်နန်းသီရိစံ ရဲ့ သား စိုင်းတေဇအောင်ပဲ၊ တံခါးဖွင့်လိုက်"

"ဗျာ ဟုတ်ကဲ့"

ကောင်လေးက မြန်မြန်တံခါးဖွင့်ပေးတော့ တေဇ ကားကို ဆင်ဝင် အောက်ထိ မောင်းဝင်လာလိုက်ပြီး လေးယောက်လုံး ကားပေါ်က ဆင်း လိုက်သည်။ ။

စိုင်းတေဇအောင်(တေဇ)၊ မင်းဆက်နိုင်(မင်းဆက်)၊ အောင်သန်းပိုင် (အောင်အောင်)၊ စိုင်းပန်အေး တို့ လေးယောက်ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းလာခဲ့သော ငယ်ပေါင်းများ ဖြစ်ကြပြီး ဘယ်သွားသွား အမြဲ တတွဲတွဲနဲ့ ငွေကောင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ။

အခုလည်း သူတို့ အုပ်စုထဲက အောင်အောင်တစ်ယောက် စော်တစ် ပွေရဲ့ အမိဖမ်းခြင်းခံရပြီး ပြဿနာတက်ကာ လူကြီးတွေက ရှောင်နေ ခိုင်း၍ သီပေါ ဘက်သို့ ရောက်လာကြချင်းပင်။

ခြံစောင့် ကောင်လေး အပေါက်လာဖွင့်ပေးတော့ သူတို့ အထဲဝင်လာ လိုက်ပြီး ...

"မင်းနာမည်က"

"ကျွန်တော့်နာမည် တိုးတိုးပါ အစ်ကိုလေး ဘကြီးမိုးရဲ့ မြေးပါ။ အစ် ကိုလေးတို့ လာမယ် ဆိုတာ သခင်မကြီး ဖုန်းဆက်ထားလို့ ကျွန်တော် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ထားပေးပါတယ် ခင်ဗျ"

"အေး ဒါနဲ့ ဘကြီးမိုးကကော"

"အဘိုးက အသက်ကြီးလာတော့ နေသိပ်မကောင်းလို့ ကျွန်တော်က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကတည်းက အဘိုးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ရောက်လာတာ ခင်ဗျ"

"အော် အေးအေး ဒါဆိုလည်း ဂရုစိုက်ကွာ လိုအပ်တာ ရှိရင်လည်း အစ်ကိုတို့ ကိုပြော အစ်ကိုတို့ လိုတာ ရှိရင်လည်း မင်းကို ပြောမယ်။ ဟုတ်လား"

"ဟုတ် အစ်ကိုလေး ကျွန်တော်က ဟိုဘက်တန်းလျားမှာ နေတာပါ။ လိုအပ်တာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို အချိန်မရွေး ခေါ်လိုက်ပါခင်ဗျ"

"အေးအေး"

တိုးတိုးက အလိုက်တသိပင် သူတို့ ကားထဲက ပစ္စည်းတွေကို ချပေးပြီး အခန်းတွေ လိုက်ပြလေသည် ။ သူတို့ အောက်ထပ်က အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းမှာ အောင်အောင်နဲ့ ပန်အေးက တစ်ခန်းယူပြီး တေဇနဲ့ မင်းဆက်က တစ်ခန်းယူလိုက်ကြသည် ။

"အစ်ကိုလေးတို့ စားဖို့ ကျွန်တော် ဘာစီစဉ်ပေးရမလဲ ခင်ဗျ"

"မလိုတော့ဘူး တိုးတိုး အစ်ကိုတို့ လမ်းမှာ စားခဲ့ပြီးပြီ၊ မင်းနား လိုက်တော့လေ အစ်ကိုတို့ ဘာသာ ကျန်တာ လုပ်လိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ"

တိုးတိုးက ထွက်သွားရန်ပြန်လိုက်ပြီးမှ

"ဟိုလေ အစ်ကိုလေးတို့ ဖြစ်နိုင်ရင် အပေါ်ကို မတက်ပါနဲ့ ၊ အောက်မှာ ပဲ နေကြပါ"

"ဘာလို့လဲ"

တေဇ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ရင်း မေးလိုက်တော့ တိုးတိုးက ခေါင်းသာ ခါပြပြီး ထွက်သွားလေသည် ။ တိုးတိုး ထွက်သွားပြီးမှ ဟိုဘက်ခန်းက နှစ်ကောင်ပါ သူတို့ အခန်း ကူးလာကာ

"အိမ်က အပြင်က ကြည့်တော့ တော်တော် ဟောင်းနေပုံနဲ့ အထဲက တော့ တော်တော် ထိန်းသိမ်းထားပုံပဲနော်၊ အကုန် အသစ်တွေလိုပဲ၊ ပစ္စည်းတွေကလည်း ခမ်းခမ်းနားနား နဲ့ ထည့်ထားတာ အကုန် ပစ္စည်း ကောင်းတွေပဲ၊ အရင်ကဆို ဘယ်လောက်တောင် ခမ်းနားနေလိုက်မလဲ၊ မင်းတို့ အဘိုးအဘွားတွေ ပိုင်တာလား"

"မပြောတတ်ဘူးကွ .... ဒါပေမဲ့ ငါ့အဖွား က ဒီအိမ်ကို အမွေရထား တာတဲ့ "

"ဟုတ်လား ဟေ့ကောင်တွေ ဒါနဲ့ ဒီနာရီကြီးကြည့်စမ်း ... rolex ကြီး ကွ ဒါမျိုးကြီးတွေ မတွေ့ရတော့တာတောင် ကြာပြီ၊ အခုနေဆို တော်တော်ကို ပေါက်ဈေးက မြောက်နေပြီကွ"

မင်းဆက် ထအော်တော့ အကုန် ဝိုင်းကြည့်ကြတော့သည် ။

"ဟုတ်သားပဲကွ ကြည့်ကြစမ်း တကယ်မှိုက်တယ်"

"ဒါကြီးတွေကော ကြည့်ဦး ဒါအနောက်တိုင်းက ပစ္စည်းတွေပဲ"

"ဒါဆို ပိုင်ရှင်က အင်္ဂလိပ်လား တေဇ"

" မဟုတ်ဘူး ကွ ငါ့အမေပြောတာ ကြားဖူးတယ်။ ဒီအိမ်က အရင်က စော်ဘွားလေး တစ်ယောက်ပိုင်တာတဲ့ "

"အင်း ဟုတ်လောက်တယ်။ ငါအရင်က ကြားဖူးတယ်။ စော်ဘွား တွေက နိုင်ငံခြားမှာ ပဲ ပညာသင်ကြတာတဲ့ အရမ်းတော်ကြတယ်။ အရ င်က အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ ရင်ဘောင်တန်းနိုင်ခဲ့တယ် တဲ့ "

"အင်း ဒါဆို ဒီစော်ဘွားလေးကလည်း နိုင်ငံခြားပြန်ပဲ ထင်တယ်"

"ဟုတ်မှာ ပေါ့"

သူတို့ အောက်ထပ် တစ်ထပ်လုံးကို စိတ်ဝင်တစ်စား ပတ်ကြည့်နေကြရင်း တွတ်တိုးနေမိကြတော့သည်။ ။ အောက်ထပ် တစ်ထပ်လုံး အကုန် လုံး စိတ်တိုင်းကျ ကြည့်ကြပြီးမှ

"ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ အပေါ်မတက်ကြည့်ချင်ကြဘူးလား"

"ဟာ တိုးတိုးက ပြောသွားတယ်လေ အပေါ်မတက်နဲ့ လို့ "

"ဘာလဲ မင်းက ကြောက်လို့ လား"

"ငါက ဘာကို ကြောက်ရမှာ လဲ မင်းတို့ မပင်ပန်းကြဘူးလား၊ မနက်မှ ကြည့်ကြမယ်ကွာ"

"ဘာ ပင်ပန်းရမှာ လဲ မပင်ပန်းဘူး"

"ဘယ်ပင်ပန်းမတုန်း မင်းက တစ်လမ်းလုံး အိပ်လာတာလေ"

မင်းဆက် ပန်အေးကို ရွဲကာ ပြောလိုက်မှ

"အဲဒါဆို မင်းတို့ ကောင်တွေက မကြည့်ချင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား"

အကုန်လုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီးမှ အားလုံး ရယ်ကျဲကျဲနဲ့

"ဟဲ ဘယ်သူ ပြောလို့ လား သွားကြည့်ကြမယ်"

"သူတောင်းစားတွေ သိပ်မကြည့်ချင်တဲ့ ပုံတွေနဲ့ "

ထိုစဉ်

"ဒေါက်"

အပေါ်က ပစ္စည်းပြုတ်ကျသံ အကျယ်ကြီးကြောင့် အကုန် တုန်တက်သွားတော့သည်။ ။

"ဘာလဲ မင်းတို့ ကြားလိုက်လား"

"မကြားဘဲ နေမလားကွ အကျယ်ကြီးကို"

အကုန် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ တေဇက

"ကြောင် တစ်ခုခု တိုက်ချလိုက်တာပဲ နေမှာ ပါ ကွာ"

"ကြောင် မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်ကော"

တေဇ နား အတင်းကပ်လာရင်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ဆိုနေသော ပန်
အေးကြောင့်

"ကျစ် ပန်အေးရာ မင်းကလည်း ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့ အတိုင်း
ကြောက်တတ်လိုက်တာကွာ၊ ဒီမှာ လူလေးယောက်ကြီးတောင် ရှိတယ်
လေကွာ"

"ဟေ့ရောင် ငါလည်း နည်းနည်း လန့်တယ်ကွ၊ ငါတို့ စဝင်လာကတည်းက
ကို တစ်ယောက်ယောက် ကြည့်နေသလိုကြီး ခံစားနေရတာ"

မင်းဆက်ကပါ မျက်နှာပျက်ကြီးနဲ့ ဆိုနေတော့ တေဇလည်း

"ကျစ် မင်းတို့ ကလည်း ကွာ ဒါဆို တက်ကြည့်ကြမယ်။ ဘာဆိုတာ
သိလိမ့်မယ်ပေါ့"

ဆိုကာ ရှေ့က တတ်သွားလိုက်သည် ။ အနောက်က မင်းဆက်တို့
သုံးယောက်လည်း တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ အနောက်က ကပ်ပါလာတော့
တေဇ မသိမသာ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ။

ဘယ်လိုအချိန်ရောက်ရောက် ဒီကောင်တွေက သစ္စာမဖောက်တတ်
တာက သူကံကောင်းခြင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အပေါ်မှာ စာကြည့်ခန်း တစ်ခန်း ဧည့်ခန်းငယ်ရယ် ဘုရားခန်းရယ်

နဲ့ အခန်းတစ်ခန်းရှိနေသည်။ ။ ဘုရားခန်းက လှေကားတက်တက်ချင်း မှာ မြင်နေရပြီး အလွန်သပ္ပာယ်စရာ ကောင်းလှသောကြောင့် သူတို့ ပင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရသည်။ ။

"ငါတို့ ကိုသာ အပေါ်မတက်နဲ့ ပြောတာ ဒီကလေး တိုးတိုး အလုပ် တော့ သေချာလုပ်တာပဲ ဘုရားခန်းမှာ ဖုန်တစ်စက်တောင် မရှိဘူး။"

"အေးလေ ဒါနဲ့ ဟိတ်ကောင်တွေ ဒီမှာ လာကြည့်ပါဦး၊ ဒီစာကြည့် ခန်းမှာ စာအုပ်တွေ အများကြီးပဲ steven hawking ရဲ့ ပထမဆုံးစာအုပ် တွေကောပဲ။"

စာအုပ်သရဲ အောင်အောင်က ဝမ်းသာအားရ လှမ်းအော်နေတော့ သူ တို့ ထိုအခန်းသို့ ပြေးကြည့်ကြပြန်သည်။ ။

"အေး ဟုတ်တယ်ကွ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေ များ တယ်။"

ဒီအိမ်ပိုင်ရှင် စော်ဘွားလေးက တကယ် တော်တဲ့ သူ ဖြစ်မယ်။ ဒီမှာ အင်ဂျင်နီယာ စာအုပ်တွေလည်း တွေ့တယ်။ ငါတောင် သူ့ကို မြင်ဖူးချင် လာပြီ။"

"ဒါနဲ့ စပ်စုမနေကြနဲ့ ခုနက ဘာပစ္စည်းပြုတ်ကျတာလဲ ရှာကြဦး။"

ထိုအခါမှ သူတို့ လာရင်းကိစ္စကို ပြန်သတိရသွားပြီး အကုန် ပြန်ပူး ကပ်သွားတော့သည်။ ။

"ဒီအခန်းတွေမှာ ပြုတ်ကျထားတဲ့ အရိပ်အယောင် မရှိဘူး။"

"ဒါဆို ဟိုဘက်တစ်ခန်းပဲ ကျန်တာပေါ့။"

သူတို့ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ အခန်းကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ဖွင့်လို့ မရ။

"ပိတ်ထားတယ်ကွ။"

"ဒါဆို ခုနက အသံက ဘယ်က လာတာတုန်း"

"မသိဘူး တံခါးကတော့ ဖွင့်လို့ မရဘူး အောက်ပြန်ဆင်းကြမယ်"

သူတို့ အောက်ပြန်ဆင်းရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ်

"ကလောက်"

တံခါး ဂျက်ဖွင့်သံလို ကြားလိုက်ရတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိပြီး ပန်အေးနဲ့ အောင်အောင်မှာ ငိုတော့မယ့် မျက်နှာတွေနဲ့ ဆင်းပြေးကြမလား ဆိုတဲ့ အထာတွေနဲ့ မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

။

"ငါ ဝင်ကြည့်မယ်" ဆိုကာ တေဇ တံခါးကို တွန်းလိုက်တော့ အလွယ်တကူ ပွင့်သွားတော့သည်။

"ဟိတ်ကောင် ဟိတ်ကောင်"

အော်နေပေမဲ့ အားလုံး အခန်းထဲရောက်လာကြသည်။ ဝင်ဝင်ချင်း တွေ့လိုက်ရသော ပန်းချီကားကြီးကြောင့် မျက်လုံးတွေပင် ပြူးသွားရသည်။ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခန့်ညားစွာ ရပ်နေသော လူငယ်တစ်ယောက်။

"ချောလှချည်လား"

မင်းဆက်က ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားပြီးမှ အလျင်အမြန် ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်ကွ တကယ်ချောတယ်။ ချောပြီးကို ခန့်ညားနေတာ"

"ဒါ ပိုင်ရှင်လား"

"ဒါဆို စော်ဘွားလေးပေါ့ ငယ်ငယ်လေးနော် သူ့မိဘတွေ ဘယ်

လောက်များ ရင်ကျိုးလိုက်မလဲ"

အားလုံး တမေ့တမော ငေးမောနေမိကြပြီးမှ

"ဒါနဲ့ ဘာပြုတ်ကျတာလဲ ကြည့်ကြဦး"

"အေး ဟုတ်သား"

ထိုအခါမှ အားလုံး အသက်ဝင်လာကြပြီးအခန်းထဲ ဝေ့ကြည့်ကြ
တော့သည်။ ။

"အခန်းကို သေချာပြင်ထားတာပဲ၊ ကြည့်စမ်း ကုတင်ကြီးကလည်း
ရှယ်ပဲ"

"အေးလေကွာ နှစ်ယောက်အိပ်ကြီးကွ မိန်းမနဲ့ တူတူနေဖို့ ဖြစ်မယ်"

"ဟေ့ကောင်တွေ လေကစ်မနေနဲ့ အရင်ရှာ"

ထိုအခါ မှ ဟိုဟို ဒီဒီ ရှာကြည့်ကြရင်း

"ဟေ့ကောင်တွေ ဒီမှာ "

ကုတင်ဘေးမှာ ကျနေသော သေတ္တာလေးတစ်လုံး...

ဖွင့်ကြည့်တော့ အထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိနေသည်။ ။

"စာအုပ်တစ်အုပ်ပဲ ဖွင့်ကြည့်သင့်လား"

"ငါ ထင်တာ ကြည့်စေချင်လို့ လို့ ထင်တာပဲ၊ ဖွင့်ကြည့်ရအောင်"

အားလုံးရဲ့ သဘောတူညီချက်ရတော့ တေဇ စာအုပ် အဖုံးကို လှန်
ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဟင်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"စိုင်းစစ်သော်တာတဲ့ ငါ့ဦးလေး ဟာပဲ"

"ဟင် ဦးငယ် ?? ဦးငယ် စာအုပ်က ဘာလို့ ဒီရောက်နေရတာလဲ?"

"ငါ့အမေ ပြောတာကြားဖူးတယ်။ ဦးငယ် ၁၈ နှစ်တုန်းက ထူးဆန်းတာတွေ ကြုံခဲ့ရတယ်တဲ့ ၊ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ဦးငယ်က တစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်နေရင်း လူပျိုကြီး ဖြစ်နေတယ် ဆိုလား"

"ဟုတ်လား ဒါဆို ဒါက ဦးငယ် diary ဆိုတော့ ငါတို့ တစ်ခုခု သိနိုင်တာပဲ၊ ဖတ်ကြည့်ရအောင်"

အကုန် တညီတညွတ်တည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြတော့ သူတို့ ခိုင်ယာရီ ဖတ်ရန် အောက်သို့ ယူလာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည် ။

အားလုံးအောက်ပြန်ဆင်းရန် ကျောခိုင်းလိုက်စဉ်

"ခဏ"

အောင်အောင်က ဆိုလိုက်ပြီး ကုတင်အောက်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ တစ်ခုခု ယူလိုက်တော့ သူတို့ ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြပြီး ပါးစပ်တွေ ဟကုန်ကြသည် ။

"ဒါ ဒါက ဘာလို့ ဦးငယ်က... "

သူတို့ မယုံနိုင်စွာဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီးမှ

"သေချာပေါက်ကို ဒီ ခိုင်ယာရီကို ဖတ်ဖို့ လိုနေပြီ"

ထို ဓာတ်ပုံက ကောင်လေးနှစ်ယောက် ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်က ပန်းချီထဲက လူဖြစ်ကာ နောက်တစ်ယောက်က ဦးငယ် ဖြစ်နေခဲ့ပြီး ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ရယ်မောနေကြသည် ။

He is Back

(20.9. 2000)

ကျွန်ဘဝ ကောင်းကင်ကြီး ပြိုလဲခဲ့တယ်။ သူမက ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကို ချစ်တယ် တဲ့ ။

ကျွန်တော့် မျှော်လင့်ချက်တွေ မြူမှုတ်စလိုသာ လွင့်မျောသွားခဲ့ပြီ ... ကျွန်တော် မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ အိမ်မက်တွေကို သူမက နင်းချေသွားခဲ့ပြီ။

"နင် သေချာ စဉ်းစားကြည့်ပါ စိုင်းစစ် ... နင်ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ပေမဲ့ ငါတစ်ခါမှ နင့်ရဲ့ အချစ်ကို မခံစားခဲ့ရဘူး။ နင်ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ ပဲ ထင်နေခဲ့တာပါ တစ်နေ့ကျ နင်တကယ် ချစ်တဲ့ သူကို တွေ့လာတဲ့ အခါ နင်သိလာမှာ ပါ စိုင်းစစ်ရယ်"

ကြည်နူး လေယာဉ်ပေါ် မတတ်ခင် ပြောခဲ့သော စကားတွေက ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို ဓားနဲ့ ထိုးနေသလိုပင်။

ကျွန်တော် သူမကို မချစ်ဘူးဆို ဘာလို့ ကျွန်တော် နာကျင်နေရတာလဲ ဒါက ချစ်လို့ ပဲ မဟုတ်လား??

ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းသွားခဲ့သော ကျောပြင်နှစ်ခုကို နာကျင်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုနေရာက ထွက်လာခဲ့လိုက်သည် ။

~~~~~

လေဆိပ်က ပြန်ရောက်ကတည်းက အသက်မရှိတဲ့ လူလို အခန်းထဲမှာ ကွေးနေသော စိုင်းစစ်ကို သီရိ မကြည့်ရက်တော့၊ အခန်းထဲမှာ ကွေးနေတာလည်း နှစ်ရက်ရှိနေပြီ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ဘယ်နှစ်ရက်လောက်

တောင် အခန်းထဲ အောင်းနေမှာ လဲ မသိနိုင်။

မဖြစ်သေးဖူး တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်။ နောက်ဆုံး သူမ မေမေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး မောင်လေးကို အေးဆေးသော နေရာတစ်ခုမှာ အနားယူ ခိုင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ တိုက်ဆိုင်စွာပဲ သီပေါ ဘက်က စာရောက် လာခဲ့ပြီး စာအိတ်ထဲမှာ က ဓာတ်ပုံတွေသာ ရှိနေလေသည် ။ ဘယ် သူများ ပို့လိုက်တာပါလိမ့် ??

နန်းသီရိ စာအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်တော့ သူမတို့ သီပေါက အိမ်ဖြစ်ပြီး တစ်အိမ်လုံးက တရုတ်စကားပင်တွေ အပြည့်နဲ့ စိမ်းစိုနေပြီး တကယ့် နေချင်စရာပင်။

ကြည့်ရတာ အရမ်းကို အေးအေးဆေးဆေး ရှိမယ့်ပုံပဲ။ မောင်လေး ကို ထိုအိမ်မှာ အနားယူခိုင်းရမယ်။ မတူတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် စိတ် ပြောင်းသွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား။

ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အတူ သီပေါ အိမ်စောင့် ဦးမိုးကို ဖုန်းခေါ်လိုက်ပြီး မောင်လေး ထိုအိမ်မှာ လာနေမည် ဖြစ်သောကြောင့် အခန်းတွေ ရှင်း ထားရန် ပြောလိုက်ပြီး မောင်လေး အခန်းထဲ ဝင်လာလိုက်သည် ။

"မောင်လေး"

သူမ ခေါ်နေပေမဲ့ စိုင်းစစ် က မတုန်ပြန်။ သူမ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး မှ စောင့်ကို ဆွဲလှန်လိုက်သည် ။ စောင့်ပုံထဲက စိုင်းစစ်က နှုတ်ခမ်းမွေး လေးတွေပင် ထွက်နေပြီ။

"ထ မောင်လေး အခုလို နေနေမယ့်အစား စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ် အောင် သီပေါဘက် ခရီးထွက်ပါလား၊ မမ အကုန် စီစဉ်ပြီးပြီ"

"..."

"စိုင်းစစ်သော်တာ ငါ ချောနေတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ အမိန့်ပေးနေတာ နင်သိပေါ အိမ်သွားရမယ်။ ဒါပဲ"

နန်းသီရိ ပြောလည်း ပြော လူကလည်း ထကာ စိုင်းစစ် ဗီဒီယိုက အဝတ်တွေကို ထုတ်ပြီး luggage ထဲ ကောက်ထည့်လိုက်သည် ။ လိုအပ်တာတွေပါ အကုန်ထည့်လိုက်ပြီး အခန်းထောင့်မှာ ထားလိုက်ကာ

"မနက်ဖန် ဒရိုင်ဘာ ကိုမင်း လိုက်ပို့လိမ့်မယ်။ အသင့်ပြင်ထား"

ပြောပြီး ထွက်လာလိုက်သည် ။ မရဘူး ... မသွားချင်လည်း ရအောင်ကို သွားခိုင်းမယ်။

မနက်ရောက်တော့ ထင်တဲ့ အတိုင်းပင် စိုင်းစစ်က မထ။ သူမ မရမက ဆွဲခေါ်ကာ အတင်းမျက်နှာသစ်ပေးပြီး အင်္ကျီလဲပေးကာ ကားပေါ်တင်ပေးလိုက်သည် ။ စိုင်းစစ်ကတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပါလာရကာ သိပေါ အိမ်သို့ သူရောက်ချိန် နေစတင်ဝင်နေပြီ။ ကောင်းကင်က ပုဇွန်ဆီရောင် သန်းနေပြီ။

တစ်လမ်းလုံး စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ပါလာပေမဲ့ သူ အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို မတ်ကာ ကြည့်လိုက်မိသည် ။

ပုဇွန်ဆီရောင် ကောင်းကင်ရယ် ... ဖွေးနေအောင် မြင်နေရသော စကားပင်တွေက လှပသော ပန်းချီတစ်ချပ်လိုပင်။ သူ ကားပေါ်က ဆင်းကာ စကားပန်းတွေ ဖွေးနေအောင် ကြွေကျနေသော အဖြူရောင် လမ်းလေးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည် ။ နှာခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာသော စကားပန်းနဲ့ တွေ့ကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ခံစားနေရသော နာကျင်မှုတွေပင် သက်သာလာသလို ခံစားရသည် ။

အိပ်မက်မက်နေသူတစ်ယောက်လို စကားပင်တွေကြား လျှောက်နေရင်း ခုံတန်းလေးတွေတော့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ထိုခုံလေးက သူ့ကို နွေးထွေးမှုတွေ ပေးနေသလို ခံစားရစေပြီး ထိုင်နေရင်း တစ်ဖြည်းဖြည်း ခုံတန်းလေးပေါ် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ။

"သခင်လေး သခင်လေး"

"ဟင်"

စိုင်းစစ် အိပ်ချင်မှုူးတူးဖြင့် ထလိုက်ကာ

ဟင် သူ စကားပန်းတောထဲ အိပ်ပျော်နေတာပဲ

"သခင်လေး ဒီမှာ အိပ်ပျော်နေရင် ဖျားလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ဗျာ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ကျေးဇူးပါဗျာ"

"မဟုတ်တာ ဒါ ကျွန်တော့်အလုပ်ပါ"

"ဟို ဦးလေး နာမည်က ..."

"ဪ ... ကျွန်တော်က ကိုမိုးပါ သခင်လေး"

"ကျွန်တော့်ကို သခင်လေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ စိုင်းစစ် လို့ ပဲ ခေါ်ပါ ဦးမိုး"

"ဟာ မဟုတ်တာ"

"မရဘူး ဒါ ကျတော့်အမိနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ကို စိုင်းစစ် လို့ ပဲ ခေါ်ရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မောင်စိုင်းစစ် ညစာ တစ်ခုခု စားဦးမလား၊ သခင် အဲမောင်စိုင်းစစ်"

"နွားနို့ ရှိလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ"

"ကျတော့်ကို နွားနို့ တစ်ခွက်ပဲ ပေးရင် ရပါပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ"

ဦးမိုး ရှေ့က ထွက်သွားတော့ စိုင်းစစ် အနောက်က လိုက်သွားလိုက် သည်။ ။

အိမ်ထဲ ဝင်ခါနီးမှ အနောက်က သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက် ကြည့် နေသော ခံစားချက်ကြောင့် ထိုင်ခုံလေးဆီ ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

ဘာမှ မရှိပါဘူး

သို့သော် သူ မမြင်ရသော သူတစ်ယောက် သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေခဲ့တာ ကိုတော့ သူမသိခဲ့ပါ....

စိုင်းစစ် ဦးမိုး ပေးသော နွားနို့ပူလေးကို သောက်လိုက်ပြီး

စကားအနည်ငယ်ပြောပြီး အိပ်ရာဝင်ရန် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။

သူနေဖို့ အခန်းရဲ့ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ တံခါးက လုံးဝ ဖွင့်မရ။

"ဦးမိုး အခန်းတံခါး ဖွင့်လို့ မရဘူး"

"ခင်ဗျာ ကျွန်တော် အခုပဲ ဖွင့်ထားတာလေ"

ဦးမိုး ပြောရင်း တံခါးလာဆွဲကြည့်တော့ အဟုတ်ပင် တံခါးက ဆွဲ ဖွင့်လို့ မရ။ အခြားအခန်းကို ဖွင့်ကြည့်တော့လည်း အလားတူပင်။

"အိမ်က ဟောင်းနေလို့ များ လား ??? ဦးမိုး အခြား အခန်း ရှိသေး လား??? အပေါ်မှာ ကော"

ဦးမိုး မျက်နှာ တစ်ချက်ပျက်သွားကာ

"အပေါ်မှာ တစ်ခန်းတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့..."

"ဒါဆို သွားရအောင်လေ"

ဦးမိုးရဲ့ စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်တော့ဘဲ သူတက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။ အိပ်ချင်နေပြီ မဟုတ်လား?? အပေါ်ရောက်တော့ ဦးမိုးက တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြင့် သူ့နောက်မှာ ရပ်နေတော့

"ဒီအခန်းလား"

စိုင်းစစ် ပိတ်ထားသော အခန်းဆီသို့ သွားကာ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ တံခါးက အလွယ်တကူ ပွင့်လာခဲ့သည်။ ။

အခန်းထဲဝင်ကာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

"ဒီအခန်းကောင်းသားပဲ ကျွန်တော် ဒီအခန်းမှာ ပဲ နေလိုက်မယ်"

"ဒါပေမဲ့" ဦးမိုး တစ်ခုခု ပြောရန် ပြင်လိုက်ပေမဲ့ စကားတွေက ထွက်မလာတော့ ...

အင်း ဒါ ကံကြမ္မာပဲ ဖြစ်မှာ ပါ တွေးလိုက်ကာ

"တစ်ခုခုဆို ကျွန်တော့်ကို အချိန်မရွေးခေါ်လိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ဗျ ကျေးဇူးပါ ဦးမိုး ပင်ပန်းသွားပြီ"

စိုင်းစစ် ဦးမိုးဆင်းသွားတာ ကြည့်နေပြီးမှ အခန်းထဲ ဝင်လာလိုက်သည်။ ။

ဒီအခန်းက မိုက်လှသည်လား??

ကုတင်အကျယ်ကြီးနဲ့ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေကလည်း နိုင်ငံခြားဖြစ်တွေပင်။ ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ စကားပန်းနဲ့တွေက မွှေးပျံ့စွာ ဝင်ရောက်လာတော့ သူသဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ။ ရှေးဟောင်းအိမ် ဆိုပေမဲ့ ဒီအခန်းမှာ ရေချိုးခန်းပါပြီး ရေချိုးဇလုံပင် ရှိ

နေသည်။ ။

"ဒီအိမ်ဆောက်ခဲ့တဲ့ လူက တော်တော် တော်တာပဲ၊ ဒီလောက် နှစ်တွေ ကြာတာတောင် ပစ္စည်းတွေက ခိုင်ခံ့ပြီး ပုံစံကျတယ်"

ကိုယ့်ဘာသာပြောပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ။ သူ အားရပါးရ ရယ်မောပြီးမှ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အိပ်ရာထဲဝင်ပြီး အိပ်လိုက်တော့သည်။ ။ ပင်ပန်းတာကြောင့်လား အိပ်ရာရဲ့ နွေးထွေးမှုကြောင့်လား မသိပေမဲ့ ထိုညက သူလုံးဝ နိုးထလာခြင်းမရှိဘဲ အိပ်ပျော်ခဲ့သည်။ ။

"သခင်လေး သခင်လေးရဲ့ စောင့်ရတဲ့ ရက်တွေ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဝမ်းသာပါတယ်။ သခင်လေး"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပြီးလို့"

အိပ်ပျော်နေသော စိုင်းစစ်ကို ပြုံးကြည့်နေရင်း ခွန်နောင် ဆိုလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး သခင်လေး" ဆိုကာ အနားက ပျောက်သွားမှ ခွန်နောင် စိုင်းစစ် ဘေး ဝင်လှဲလိုက်ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ ။ စိုင်းစစ် တစ်ချက် လူးလွန့်သွားတော့ ကျောကို ဖွဖလေး ပြန်ပုတ်ပေးလိုက်တော့ ချက်ချင်း ငြိမ်ကျသွားကာ ပြန်အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ။

အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ပြောင်းပါစေ ဒီကောင်လေးကတော့ မပြောင်းလဲခဲ့ပါလား?

သူ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ရင်ခွင်ထဲက စိုင်းစစ်ကို တင်းတင်းဖက်ကာ အိပ်လိုက်တော့သည်။ ။

နောက်ဆုံးတော့ သူ ပြန်လာခဲ့ပြီ။

စောင့်နေမယ် !

"ဝါး"

စိုင်းစစ် နိုးနိုးချင်းပင် အကျော ဆန့်လိုက်သည် ။ ဒီလို အိပ်ရေးဝဝ မ အိပ်ရတာ ကြာနေပြီ မဟုတ်လား???

"ဟင် ဒါဘာလဲ?"

သူ့အိပ်ရာဘေးက ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ရှိနေသော စကားပန်းအဖြူ လေးတစ်ပွင့် သူ့ကောက်ယူကာ ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ ရှာကြည့်လို က်သည် ။

"ထူးဆန်းလိုက်တာ ဘယ်လိုများ ရောက်လာတာပါလိမ့်၊ ပြတင်းပေါက်က ဝင်လာတာလား?? နေပါဦး ပြတင်းပေါက်က ဝင်လာ တာဆိုလည်း ပြတင်းပေါက်နားကျရမှာ ပေါ့ ကုတင်နဲ့ ပြတင်းပေါက်က အဝေးကြီးလေ"

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေရင်း ခေါင်းကိုသာ တဗျင်းဗျင်း ကုတ် နေမိသည် ။

"မသိဘူးကွာ ဘယ်က ရောက်လာလား"

သူ ပန်းပွင့်လေးကို ခေါင်းအုံးပေါ် ပြန်တင်လိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ကာ ရေချိုးလိုက်သည် ။ ရေချိုးပြီး အောက်ဆင်းလာတော့ ဦးမိုးက ထမင်းစားခန်းမှာ အဆင်သင့်စောင့်နေလေသည် ။

"နိုးပြီလားမောင်စိုင်းစစ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးမိုး ဘာလုပ်ထားလဲ"

"အင်း ဦးမိုး ဒီနေ့တော့ မောင်စိုင်းစစ် ဘာစားတတ်သလဲ မသိတော့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲပဲ ဝယ်ထားလိုက်တယ်။ အဆင်ပြေလား??"

"ပြေတယ် ဦးမိုး ကျွန်တော် ရှမ်းခေါက်ဆွဲလည်း ကြိုက်တယ်"

"မောင်စိုင်းစစ် ကြိုက်တတ်တာတွေ ပြောထားလေ ... ဦးမိုး နောက် ရက်ကျ ဝယ်ထားပေးလို့ ရအောင်"

"ဟုတ် ကျွန်တော် တော်တော် များများ စားပေမဲ့ ထမင်းကြော်တော့ အကြိုက်ဆုံးပဲ"

"ဟုတ် ဦးမိုး မှတ်ထားပါ့မယ်"

"အွန်း ရှမ်းခေါက်ဆွဲက စားကောင်းတာပဲ"

"တော်သေးတာပေါ့ မောင်စိုင်းစစ်ကြိုက်တော့ ဦးမိုး ဝမ်းသာရတယ် ။ နေ့လယ်ကော ဦးမိုး ဘာချက်ပေးရမလဲ"

"ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် အဆင်ပြေတယ်။ ဦးမိုး အဆင်ပြေတာသာ ချက်လိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ မောင်စိုင်းစစ်"

စိုင်းစစ် မနက်စာ စားပြီး လမ်းလျှောက်ရန် ခြံထဲ ဆင်းလာခဲ့လိုက် သည် ။ မနေ့က ခြံအရှေ့လေးပဲ ကြည့်ရသေးတာ ဒီနေ့တော့ ခြံထဲနဲ့ အောင် ကြည့်ချင်တာကြောင့် ခြံနောက်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာလိုက်သ ည် ။

"အင်း ဒီခြံက တော်တော် သာယာတာပဲ၊ ကြည့်နူးဆို သဘောကျမှာ

... ကျစ် ငါဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ ဒီအတွေးတွေ အခု ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်စမ်း ခိုင်းစစ်သော်တာ မင်းမှာ မာန မရှိဘူးလား"

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်လိုက်ရင်း ဝဲတတ်လာသော မျက်ရည်တွေကြောင့် အံကို ကြိတ်ထားလိုက်သည်။ ။

"ရှပ် ရှပ် ရှပ် ရှပ်"

"ဘယ်သူလဲ??"

"မေးနေတယ်လေ ဘယ်သူလဲ ဦးမိုးလား ??"

ဒီခြံထဲမှာ ဦးမိုးအပြင် အခြားလူရှိသေးတာလား ... သိချင်စိတ်ကြောင့် ရှေ့ဆက်လျှောက်ကာ လိုက်ရှာနေမိသည်။ ။

"ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲ"

"အား ..."

ရုတ်တရက် အနောက်က ထွက်လာသောအသံကြောင့် လန့်ကာ ဖင်ထိုင်ရက် မြေပေါ် ပြုတ်ကျတော့သည်။ ။

"တောင်းပန်ပါတယ်။ မင်းကို လန့်အောင် လုပ်လိုက်မိတယ် ထင်တယ်"

ရှေ့က လူက တောင်းပန်ရင်း လက်ကမ်းပေးလာတော့ သူမော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ကျစ် အရပ်ကလည်း ရှည်လိုက်တာ မော့ကြည့်နေပေမဲ့ နေက သူ့မျက်လုံးကို တည့်တည့် ထိုးနေသောကြောင့် ထိုလူကို မမြင်ရ။ မျက်လုံးကို လက်နဲ့ ကာလိုက်ပေမဲ့လည်း ကောင်းစွာမမြင်ရ ဖြစ်နေစဉ် ထိုလူက နေကို သူ့ကိုယ်နှင့် ကာလိုက်ချိန်မှ မျက်နှာ ကိုကောင်းကောင်း မြင်

လိုက်ရသည်။ ။

မြင်လိုက်ရသော မျက်နှာကြောင့် သူ ရုတ်တရတ် ငေးခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ ။

*ချော့လိုက်တာ *

သူချော့တဲ့ သူတွေ အများကြီး မြင်ဖူးခဲ့ပေမဲ့ ဒီလူလို ချောတာမျိုးတော့ မမြင်ဖူးခဲ့။ ဒီလူမျက်နှာက ချောလှနေတာထက် မဟာ ဆန်လွန်းသည့်မျက်နှာ နှင့် ရွှေဝါရောင် သန်းနေသော အသားအရည်ကပင် အဆင့်အတန်း တစ်ခုကို ဖော်ပြနေသလို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အထက်တန်းလွှာ တစ်ယောက်ဆိုတာ သိသာနေတာမျိုး တကယ်ဆို စိုင်းစစ်လည်း လူချော စာရင်းဝင်ပေမဲ့ ဒီလူနဲ့ ယှဉ်ရင် သူ့အဆင့်က သနားစရာဖြစ်နေမှာ သေချာတယ်။

"မင်း အဆင်ပြေရဲ့ လား"

ထပ်မေးမှ သူ ကပကယာ ထလိုက်ရသည်။ ။

"ကျွန်တော် အဆင်ပြေတယ်။ ခင်ဗျားက"

"ကိုယ်နာမည်က စင်စွန်နောင် မင်းကိုယ့်ကို ခွန်နောင်လို့ ခေါ်လို့ ရတယ်"

"ဟုတ် ကျွန်တော်က စိုင်းစစ်သော်တာပါ အစ်ကို ခွန်နောင် တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

"အစ်ကိုကကော ဒီခြံထဲမှာ ပဲ နေတာလား"

"အင်း ဟုတ်တယ်"

"ဦးမိုးကလည်း ဒီခြံမှာ အခြားတစ်ယောက်နေတယ်လည်း မပြော

ထားဘူး၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပါ ကျွန်တော်က မနေ့ညနေကမှ ရောက်တာ ဆိုတော့ ဧည့်သည် ပဲနော်"

"အင်း"

သူတို့ နှစ်ယောက်ကြား ဘာပြောရမှန်းမသိ၍ ငြိမ်သွားစဉ်

"စာအုပ်ဖတ်ရတာ ကြိုက်လား"

အစ်ကိုခွန်နောင် ဆိုတော့

"အင်းကြိုက်တော့ ကြိုက်ပါတယ်။ အစ်ကို့ဆီမှာ စာအုပ်တွေ ရှိလား?"

"အင်း ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဆီမှာ အခု နှစ်အုပ်ဘဲ ပါလာတယ်။ မင်းဖတ်ချင်ရင် ကိုယ်နောက်ရက်ကျ ယူလာပေးမယ်"

"ဟုတ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို ဒီနေရာမှာ ဆို စာဖတ်ရတာ တော်တော်ကောင်းမှာ ပဲနော်"

"ကိုယ်စာဖတ်နေကျ နေရာရှိတယ်။ လိုက်မလား?"

"ကျွန်တော် လိုက်လို့ ရလား??"

ခွန်နောင် ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ စိုင်းစစ် ပျော်ရွှင်သွားကာ

"ဒါဆို ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ်"

ငါ ဘာလို့ ခုမှ သိတဲ့ သူကို ယုံနေရတာလဲ

သူ ဦးနှောက် က ပဟေဠိ ဖြစ်နေပေမဲ့ နှလုံးသားကတော့ ဒီလူကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်နေသလိုပင်။

ခွန်နောင် ရှေ့က ထွက်ခွာသွားတော့ စိုင်းစစ် အနောက်ကနေ လိုက်

သွားလိုက်သည်။ သူတို့ ခြံအနောက်ဘက်ကို တော်တော်လေး လျှောက်
လာခဲ့ကြပြီးမှ တစ်နေရာအရောက် အစ်ကိုခွန်နောင်က ရပ်လိုက်ပြီး

"ကိုယ်ဒီမှာ အမြဲ စာဖတ်တယ်"

စိုင်းစစ် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ တော်တော်သာယာလေ
သည်။ စမ်းချောင်းငယ်လေး ရှိနေပြီး စကားပင်အကြီးကြီးတွေနှင့်
အုံ့ဆိုင်းနေသည်။ စမ်းချောင်းလေးရဲ့ တစ်ဖက်မှာ လိမ္မော်ခြံကြီး ရှိနေ
ပြီး အစ်ကိုခွန်နောင်က အကြီးဆုံးစကားပင်ကြီးအောက် ဖျာလေးပေါ်
မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ သူ့ဘေးက နေရာကို ပုတ်ပြကာ ထိုင်ခိုင်း
သောကြောင့် စိုင်းစစ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"ခြံက တော်တော်ကျယ်မယ့် ပုံပဲနော်"

"အင်း ဟုတ်တယ်။ ၁၀၈က ကျော် ရှိတယ်။"

"တကယ်?? အကျယ်ကြီးပဲ"

"အွန်း ဟုတ်တယ်"

ပြောနေရင်း အစ်ကိုခွန်နောင်က ထကာ စမ်းချောင်းအနည်းငယ် ကျ
ဉ်းသော နေရာက ကျော်ကာ သွားလိုက်ပြီး လိမ္မော်သီးတွေ ခူးလာကာ
သူ့ကို ပေးတော့ စိုင်းစစ် ယူထားလိုက်သည်။ အစ်ကို ခွန်နောင်က သူ
ကို စာအုပ်တစ်အုပ်ပေးတော့ ...

*ဟင် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကြီး *

အစ်ကိုခွန်နောင်က သူ့စိတ်ကို သိနေသလို မေးလေသည်။

"ဘာလို့ လဲ မင်းမဖတ်ဘူးလား"

"ဒါက steven hawking စာအုပ်ကြီး ကျွန်တော် ဒီလောက်ကြီးကျ မ

ဖတ်နိုင်ဘူး"

"ဒါဆို ကိုယ် ဖတ်ပြမယ်"

"တကယ်လား တကယ်ဖတ်ပြမှာ နော်"

"အင်း တကယ် ဖတ်ပြမယ်"

ဆိုတော့ စိုင်းစစ်လည်း ဖျာပေါ်မှာ သေချာထိုင်လိုက်ပြီး အစ်ကိုခွန် နောင် ခူးထားသော လိမ္မော်သီးတွေကို စားလိုက် ဖတ်ပြသော စာအုပ် တွေကို နားထောင်လိုက်နဲ့ ဇိမ်ကျနေလေသည်။ ။ ဇိမ်အကျလွန်လာတော့ မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းလာကာ အိပ်ငိုက် လာပြီး အိပ်ပျော်သွား တော့သည်။ ။

ဘယ်လောက်တောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ သူနိုးလာချိန် ညနေ ပင် ရောက်တော့မည်။ သူ အလန့်တကြား ထလိုက်တော့မှ အစ်ကိုခွန် နောင် ပေါင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေမှန်း သတိထားမိကာ အမြန် တောင်းပန်လိုက်ရသည်။ ။

"ဟာ တောင်းပန်ပါတယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော် သွားတယ်"

သူရဲ့ အလန့်တကြား တောင်းပန်မှုကို အစ်ကိုခွန်နောင်က ပြုံး၍ သာ ကြည့်နေပြီး

"တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး"

"ဒုက္ခပဲ အစ်ကို ခြေထောက်တွေ ထုံနေတော့မှာ ပဲ"

"ကိုယ်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

စိုင်းစစ် မယုံသင်္ကာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပေမဲ့ အမှန်တကယ် ဘာမှ မဖြစ်

တဲ့ ပုံပေါ်နေမှ သူ့မှာ ပြုံးနိုင်တော့သည်။ ။

"ညနေတောင် ရောက်နေပြီ ဦးမိုးများ စိတ်ပူနေမလား မသိဘူး။ ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်"

"ကိုယ် လိုက်ပို့မယ်"

ဆိုတော့ စိုင်းစစ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

သူတို့ တူတူလျှောက်လာရင်း မနက်က တွေ့တဲ့ နေရာရောက်တော့ အစ်ကိုခွန်နောင်က

"ကိုယ်မင်းကို ဒီထိပဲ ပို့နိုင်မယ်"

"ဟုတ် ကျွန်တော့်ကို ဒီနေ့ အဖော်လုပ်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ်။ အစ်ကိုခွန်နောင်"

အစ်ကိုခွန်နောင်က ခေါင်းညိတ်ကာ အသိအမှတ် ပြုလေသည်။ ။

"ဒါဆို"

"နောက်ရက်တွေကော ကိုယ်တို့ တွေ့လို့ ရမလား"

"ရတာပေါ့ ကျွန်တော် အရင်ပြောမလို့ ဟီး ကျွန်တော် မနက်ဖြန် လည်း အစ်ကိုနဲ့ တွေ့မယ်"

"ကိုယ်စောင့်နေမယ်"

သူ့မျက်ဝန်းတွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း အစ်ကိုခွန်နောင်က ဆိုတော့ တဒုတ်ဒုတ် ခုန်လာသော နှလုံးခုန်သံတွေ သတိထားမိခဲ့သည်။ ။

ဘာဖြစ်တာလဲ

သူ ဘာမှ မဖြစ်သလို ရယ်မောလိုက်ပြီး

"ဟုတ် ဒါဆို ကျွန်တော် သွားပြီနော်"

အစ်ကိုခွန်နောင်က ခေါင်းညိတ်ပြတော့ သူလက်ပြကာ အိမ်ပြန်လာ ခဲ့လိုက်သည်။ သူ့နောက်က အစ်ကိုခွန်နောင် ကြည့်နေတာ သိနေပေမဲ့ သူ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အိမ်ဘက်သို့သာ ပြေးလာလိုက်သည်။

"မောင်စိုင်းစစ် မောင်စိုင်းစစ် ဘယ်တွေ သွားနေတာလဲ၊ ဦးမိုး မောင်စိုင်းစစ်ကို ဘယ်လိုမှ ရှာမရလို့ စိတ်ပူနေတာ"

"ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဦးမိုး ဦးမိုးကို မပြောသွားလိုက်ရ ဘူး၊ ကျွန်တော် ခြံနောက်ဘက်မှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်နဲ့ စာဖတ်နေ တာ"

"ဘယ်သူလဲ? ခြံအနောက်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလေ"

"အစ်ကိုတစ်ယောက်ပဲ စဝ်ခွန်နောင် တဲ့ "

"ဟင် ဒါ ဒါက"

"ဦးမိုးကလည်း တစ်အိမ်ထဲ နေနေပြီး မသိဘူးလား"

"ဒါပေမဲ့"

ဦးမိုးတစ်ခုခု ပြောမလို့ ပြင်လိုက်ပြီးမှ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ မြို့သိပ် ထားလိုက်သည်။

ဒါက တကယ် ကံကြမ္မာ လား

ထိုညကလည်း စိုင်းစစ် စကားပန်းနဲ့တွေကြားမှာ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ် မောကျခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆုံဖူးလား

စိုင်းစစ် မနက် အိပ်ရာနိုးတော့ အရင်နေ့ကလို စကားပန်းတစ်ပွင့်က ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ရှိနေပြန်သည်။ ။

"ဟင် ဒီပန်းက ဘယ်က ရောက်ရောက်လာတာလဲ"

ပန်းပွင့်လေးကို ကြည့်နေရင်း ဘယ်လိုစဉ်းစားစဉ်းစား ဘယ်လိုမှ အဖြေမပေါ်ခဲ့။ ဖြစ်နိုင်တာ တစ်ခုသာ ရှိသည်။ ။ ဒါ တစ်ယောက်ယောက် လာထားတာပဲ ဖြစ်မှာ ... အတွေးတွေနဲ့ ပြတင်းပေါက်ဆီ မြန်မြန်ပြေး ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

လှေကားတွေ ဘာတွေများ ရှိနေမလား ... ဒါပေမဲ့ သူ့ဘယ်လိုကြည့် ကြည့် အိမ်ပေါ်ကို တတ်လာနိုင်တဲ့ ပုံစံမတွေ့။

"မသိတော့ပါဘူး။ သရဲတစ်ကောင် လာထားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဟားဟား"

သူ့ဟာသူတွေ့ပြီး သဘောတကျပင် အော်ရယ်နေလိုက်သည်။ ။

ပြီးမှ အစ်ကို ခွန်နောင် နဲ့ ချိန်းထားတာ သတိရကာ မြန်မြန်ပြင်ဆင် ရတော့သည်။ ။

မနေ့က ဘယ်အချိန်မှာ တွေ့မယ်လည်း မပြောလိုက်ရဘူး။ အကြာ ကြီး စောင့်နေရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ။

အောက်ရောက်တော့ ဦးမိုးက ထမင်းကြော် ပန်းကန်လေးနဲ့ စောင့် နေတော့ ထမင်းကြော်ကို မြန်မြန်စားပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။

"အစ်ကိုလေး နေ့လယ်ကော ထမင်းပြန်စားမှာ လား"

"စားမယ်။ စားမယ်။ ကျွန်တော် ဧည့်သည် လည်း ခေါ်လာမှာ မို့ သေ ချာလေး ပြင်ထားပေးနော်"

ပြောပြီး စိုင်းစစ် အစ်ကို ခွန်နောင် နဲ့ ချိန်းထားသော နေရာသို့ ပြေး
လာခဲ့လိုက်သည်။ သူ ရောက်ရောက်ချင်း အစ်ကို ခွန်နောင် ကို မတွေ့
တာကြောင့် အနည်းငယ် စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ သူ စောနေလို့ များ
လား ...

"မင်းရောက် လာပြီလား"

"အား" အနောက်က ရုတ်တရက် ထွက် လာပြီး ဆိုလိုက်တော့ စိုင်းစစ်
လန့်ကာ အော်လိုက်မိသည်။

"အစ်ကိုခွန်နောင်ကလည်း လန့်သွားတာပဲဗျာ ဘယ်တုန်းကတည်း
က ရောက်နေတာတုန်း ကျွန်တော် ခုနက ရှာတော့ မရှိဖူးလေ"

"အင်း ကိုယ်အခုပဲ ရောက်တာ မင်းမမြင်လိုက်လို့ ဖြစ်မယ်"

"အင်း ဟုတ်မယ်"

ခွန်နောင်က ပြောရင်း ရှေ့က ထွက်သွားတော့ စိုင်းစစ်လည်း
နောက်က ပြေးလိုက်သွားရသည်။

"အစ်ကို ခွန်နောင် အစ်ကို ခွန်နောင်က ဘယ်နားမှာ နေတာလဲ၊ ဦး
မိုးက ပြောတယ်။ ဒီအိမ်မှာ အခြားလူ မရှိဘူးတဲ့ "

စိုင်းစစ် အပြောကို ခွန်နောင်က ဘာမှ မတုန့်ပြန်သောကြောင့် စိုင်း
စစ် ထပ်မေးလိုက်သည်။

"ဟင် အစ်ကိုခွန်နောင် ကျွန်တော် ပြောတာ ကြားရဲ့ လား"

"ကိုယ် ဒီမှာ ပဲ နေတာ"

"ဒီခြံက အကျယ်ကြီးလေ အစ်ကို ခွန်နောင် က ဘယ်ဘက်မှာ နေ
တာလဲ ကျွန်တော် ဦးမိုး မေးရင် သေချာ ပြောနိုင်အောင်လို့ "

"..."

"အစ်ကို ခွန်နောင်က မပြောချင်ဘူးလား၊ မပြောချင်လည်း ရပါတယ် ။ ကျွန်တော် မသိရလည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်တော် အစ်ကို ခွန်နောင်နဲ့ အခုလို စကားပြောနေရတာလည်း အဆင်ပြေနေတာပဲ၊ အစ်ကို ခွန်နောင်က လူဆိုး မဟုတ်ဘူး လို့ ကျွန်တော် ယုံတယ်"

"ကိုယ့်ကို အရမ်းမယုံပါနဲ့ စိုင်းစစ် ကိုယ်က မင်းကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်မယ့်သူလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ"

"အခု ကျွန်တော့်ကို အစ်ကို ခွန်နောင်က ဒုက္ခပေးမှာ လား"

"ကိုယ် မင်းကို ဒုက္ခ မပေးဘူး"

"ဒါဆိုရပြီလေ"

စိုင်းစစ်က ခွန်နောင် မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း နောက်ပြန်လျှောက်နေတော့

"ခလုတ်တိုက်မယ်။ လမ်းကို သေချာလျှောက်"

"ဟင် အင့် သေပါပြီ"

ပြောလို့ ပင် မဆုံးသေး ခလုတ်တိုက်ကာ လဲတော့သည် ။

"နာသွားလား ငယ်" ခွန်နောင် စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ထူလိုက်ရင်း ဆိုတော့

"ဟင် ကျတော့်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်"

"..."

"ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု ခေါ်လိုက်တယ်မလား"

"မင်း နားကြားမှားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

"မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်တော် သေချာကြားလိုက်တာပါ"

ခွန်နောင် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ရှေ့ကနေသာ မြန်မြန်လျှောက်လာ
လိုက်သည်။ ။

"အစ်ကို ခွန်နောင် ဘာလို့ မြန်မြန်လျှောက်နေတာလဲ"

နောက်ကနေ မေးနေရင်း အပြေးတစ်ပိုင်း ပါလာရသည်။ ။

"အင့်"

ရုတ်တရက် ခွန်နောင်က ရပ်လိုက်တော့ စိုင်းစစ် မျက်နှာ ခွန်နောင်
ကျောနဲ့ မိတ်ဆက်တော့သည်။ ။

"ဟာ အစ်ကိုခွန်နောင်ကလည်း ဘာလို့ ရုတ်တရက်ကြီး ရပ်
ပစ်လိုက်တာလဲ"

"ရောက်ပြီ"

"ဪ ဟုတ်သားပဲ"

စိုင်းစစ် ပြောရင်း ဖျာပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"ဟင် မင်းခြေထောက်မှာ သွေးတွေ ထွက်နေပြီ"

ခွန်နောင် ပြောရင်း စိုင်းစစ်ရှေ့ နူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ ခြေ
ထောက်ကို မကာ သူ့ပေါင်ပေါ် တင်လိုက်သည်။ ။

"ဟာ မလုပ်နဲ့ ညစ်ပတ်တယ်"

သူ အလန့်တကြား ရုန်းလိုက်ပေမဲ့ ခွန်နောင် က ခြေထောက်ကို ဖိ
ကိုင်ထားကာ

"မလုပ်နဲ့ "

စိုင်းစစ် ငြိမ်သွားမှ သူ့ ရင်ဘက်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ကာ
ခြေထောက်ကို ချည်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ဟာ လက်ကိုင်ပဝါ အကောင်းကြီးကို ဗျာ"

"ဘယ်အရာမှ မင်းလောက် တန်ဖိုးမရှိပါဖူး"

စိုင်းစစ် ခွန်နောင်လက်ကို ကိုင်ထားရင်းမှ ခွန်နောင်စကားကြောင့်
မော့ကြည့်လိုက်ချိန် နီးကပ်နေသော မျက်နှာကြောင့်

"ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း"

တဒုန်းဒုန်း အခုန်မြန်လာသော ရင်ဘတ်ကြောင့် လက်ကို
လွှတ်လိုက်ချလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ချည်လိုက်မယ်"

"မင်းက ဘယ်တုန်းက သေချာချည်တတ်လို့ လဲ ကိုယ်ချည်ပေးမယ်"

ပြောလည်း ပြော သူ့ခြေထောက်ကိုလည်း ပဝါနဲ့ သေချာချည်ပေး
လေသည်။ ။

စိုင်းစစ် ခွန်နောင်ကို ကြည့်နေရင်း ဒီမြင်ကွင်းမျိုးက ရင်းနှီးနေသလို
ခံစားနေရသည်။ ။

"အစ်ကို ခွန်နောင် ကျွန်တော်တို့ အရင်က ဆုံဖူးလားဟင်"

သူ့အပြောကြောင့် ခွန်နောင်က တုန့်ခနဲ ရပ်သွားပြီးမှ

"ပြီးပြီ အိမ်ရောက်ရင် သေချာဆေးထည့်လိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အစ်ကို ကျွန်တော် မေးတာဖြေဦးလေ ကျွန်တော်တို့ ဆုံခဲ့ဖူးလား"

ခွန်နောင် စိုင်းစစ် မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

"ကိုယ်တို့ ဆုံခဲ့ဖူးတယ်"

"ဟုတ်လား ဘယ်မှာ ဆုံခဲ့တာလဲ ဘာလို့ ကျွန်တော် မမှတ်မိတာလဲ"

"မင်း မှတ်မိလာမှာ ပါ"

"ကျွန်တော့်ကို အခုပြောပြပါလား ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ ဆုံခဲ့တယ် ဆိုတာ"

ခွန်နောင် ဖျာပေါ်ကို အရင်ထိုင်လိုက်တော့ စိုင်းစစ်လည်း ဘေးမှာ လိုက်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

သူ့ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်တော့ ခွန်နောင်က တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ ပေါင်ပေါ်ကို လက်ကလေး ပုတ်ပြလေသည်။ ။ သဘောက ပေါင်ပေါ်မှာ အိပ်ဆိုတဲ့ သဘော။ စိုင်းစစ်လည်း ပေါင်ပေါ် ခေါင်းအုံးလိုက်ပြီးမှ ထူးဆန်းသလို ခံစားရလေသည်။ ။

သူက ဘာလို့ အခြားယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ ပေါင်ပေါ်ကို သက်သောင့်သက်သာနဲ့ မှီအိပ်နေတာလဲ။ ဒါက မဖြစ်သင့်ဘူး မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ခွန်နောင့် ပေါင်ပေါ်မှာ မှီနေရတာက သူ့အတွက် စိမ်းသက်နေတယ်လို့ မခံစားခဲ့ရ။

"အစ်ကို ခွန်နောင် ပြောပြလေ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ ဆုံခဲ့တယ် ဆိုတာ"

"အင်း ကိုယ်ပြောပြမယ်။ မင်း တရေးအိပ်လိုက်ပါ"

ထူးဆန်းစွာပင် သူ့မျက်လုံးတွေ တစ်ဖြေးဖြေးအိပ်ချင်လာခဲ့ပြီး သူ့အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ။
